

i poslední zbytky naděje, že se nakonec přece jen vrátíme domů, jak nám bylo slíbeno.

Vše se začalo měnit, když dorazily další transporty židovských žen, tentokrát z Francie a Nizozemska. Náš tábor se na jednou rychle naplnil a vztahy byly napjaté, protože během několika málo týdnů se počet vězeňkyň zdvojnásobil. Doslechly jsme se, že jeden transport, tvořený celými rodinami včetně dětí, byl ihned po příjezdu poslán rovnou do plynových komor, kde byli všichni zavražděni. Tato zpráva vzbudila v táboře strach. Začaly jsme se bát nejen o sebe, ale i o své rodiny, které jsme nechaly doma.

Když už jsme začínaly propadat beznaději, vidina přesunu do nového tábora nám připadala jako vítaná příležitost. O co horší by to tam mohlo být než v Osvětimi?

Jak moc jsme se mýlily...

* * *

V den našeho přesunu jsme se musely nejprve seřadit venku na další ze sčítacích apelů. Pak jsme šly pěšky asi tak hodinu do nového tábora. Některé dívky, které vůbec nezvládly jít nebo měly problém udržet se na nohou a stačit nám, odvěkli dozorcí stranou. Nejistily jsme, co se s nimi stalo, ale povídalo se, že byly zabity.

Jakmile jsme dorazily do Březinky, veškeré naděje, že nám tu bude lépe, se okamžitě rozplynuly. Před sebou jsme spatřily řady cihlových budov, které vypadaly spíš jako koňské stáje než jako ubytování pro lidi. Celý povrch tábora byl pokrytý tmavě šedým bahnem. Mezi jednotlivými budovami vedly blátem hluboké

kanály, na jejichž dně byla vrstva čehosi, co vypadalo jako řídký kal. Přes tyto kanály byla položena prkna, která sloužila jako provizorní lávky. Kanály měly fungovat jako odvodňovací strouhy do doby, než bude instalováno potrubí, ale brzy jsme zjistily, že fungují spíš jako vodní příkopy než jako drenáž. Celý areál, který byl označen jako sektor B-Ia, byl obehnán vysokým plotem z ostnatého drátu a z vnější strany stálo několik strážních věží. Po jedné straně přes silnici se rozprostíral další areál s řadami baráků a obehnáný plotem, který vypadal podobně jako ten náš. Tato část se nazývala sektor B-Ib. Viděly jsme, že uvnitř jsou zavření mužští vězni. Vzadu za táborem, kam až oko dohlédlo, se táhly nekonečné lány nehostinně vypadajících polí a luk.

Ještě než jsme vůbec vstoupily dovnitř, bylo nám jasné, že ačkoliv jsme v Osvětimi zažívaly hotové peklo, tento nový tábor představuje zcela novou podobu naprostého zatracení. Zdálo se, že tíživá atmosféra, která tu panuje, ovlivňuje i náladu dozorců SS a jejich kompliců z řad německých vězeňkyň. Když nás totiž hnali a postrkovali směrem k budovám, chovali se náhle s ještě větší bezohledností a krutostí. Já jsem se ocitla uvnitř bloku č. 2, který byl původně postavený jako stáj. Každý box, dostatečně veliký akorát tak pro jednoho koně, se měl nyní stát domovem až pro třicet žen. Tyto jednotlivé prostory byly vybaveny dvěma jednoduchými plošinami vytvořenými z prken položených volně vedle sebe. Tím vznikly celkem tři úrovně, včetně podlahy. Na každém patře mělo spát celkem deset žen a v každé budově se mělo tísnit až několik set vězeňkyň. Na spaní tu byly jen tenké podložky ze slámy a jedna jediná vetchá deka, kterou bylo potřeba sdílet s ostatními. Jediným zdrojem světla byla malá okénka bez okenních tabulek a škvíry mezi stěnami a zkosenou